

„Salut“, spune tapetul. Bobby Artistul se freacă la ochi. Nu poate dormi. Stă pe brațul canapelei, cu puloverul în romburi tras peste cap, și pălăvrăgește cu sufrageria. „Du-te naibii la culcare“, îi răspunde tapetului. Oftează. E trezirea aceea de sub efectul drogurilor — nu mai vede pisica din benzile desenate cu Dr. Seuss în locul suportului de lampă, dar mai trebuie să se gândească la o grămadă de chestii neplăcute. Fiind artist, Bobby Artistul este interesat cu adevărat doar de vizual — mai devreme, când el și Georgie dansau prin apartament pe muzica celor de la Bardo Pond (*Tantric Porno* și *The High Frequency* sunt două piese tari de pe un album zgomotos), Bobby se uita la plinta noduroasă cum se transformă treptat într-un zootrop cu toate acele personaje în formă de broască și iepure, având chiar și un început, un mijloc și un sfârșit. De obicei, Bobby Artistul ar fi sărit în sus și ar fi pictat toată nebunia asta, dar în seara asta nu s-a sinchisit. Nu e nimic mai bun decât o Georgie cu chef de dans, singurul dezavantaj fiind că ea nu se tripuiește niciodată împreună cu el. Pe brațul canapelei, Bobby respiră în măneca de la pulover, uitându-se la prietena lui cum doarme liniștită pe pernuțele de un roz intens. Își reazemă capul de perete —

acum două ore era moale ca bezeaua, acum e o pacoste — și nu are nicio șansă să i se alăture lui Georgie pe tărâmul viselor. E starea aceea când, pur și simplu, nu poți să adormi. Se holbează cu ochii larg deschiși la răsăritul ce se furișează prin fereastră, întrebându-se serios unde va duce relația dintre el și Georgie, dacă va fi vreodată faimos, dacă va mai adormi vreodată, unde a plecat pisica din benzile desenate cu Dr. Seuss. Își smulge puloverul de pe frunte, apoi merge cu pași mari prin cameră, iritat, dând cu piciorul ambalajelor goale de bomboane de pe covor. În apartament e dezastru, iar pentru că a luat LSD, e cam greu să își aducă aminte ce s-a întâmplat de a ajuns așa. Tot ce își amintește Bobby este că se învârtea cu Georgie, ea beată de la votca ieftină, iar el împiedicându-se grămadă. Învărtit, învărtit, învărtit. Vârtej de draperii. La un moment dat, dansaseră atât de mult, încât foamea lui Bobby a revenit pe neașteptate și a trebuit să își pregătească un sendviș cu pastile în bucătărie. Iată rețeta pentru sendvișul cu pastile: *două pastile sfărâmate de ecstasy, o felie de pâine prăjită (opțional și unt)*. Noapte bună! Rotocoale de fum trec ritmic, ca niște ochelari fantasmatici. Unde a dispărut tot pachetul? Bobby se gândește să traverseze strada ca să mai cumpere țigări, dar gândul că o să fie luat peste picior de vagabonzi cât el încă mai merge împleticit e cam descurajant și oricum, n-are niciun ban. Ultima lui monedă de o liră s-a dus ieri pe o pensulă de la Jarreds, iar Johnnie, care stă mai sus, i-a măsurat două doze de LSD și două pastile de ecstasy pe datorie, iar ideea era următoarea: să se facă praf și să picteze una, două, trei, patru (sau mai multe) capodopere.

Substanțele halucinogene sunt perfecte pentru arta aceea interesantă, colorată, pe care nu o înțelege nimeni, dar acum Bobby este cam zăpăcit pentru că nu face nimic, dar și pentru că efectul pastilelor începe să treacă. Se uită la Georgie, care respiră din ce în ce mai tare pe canapea, cu genele lungi strânse, ca o mică plantă carnivoră, și cu un efort uriaș începe să își adune vopselele. Georgie este muza lui, sunt tone de pânze cu Georgie presărate prin tot apartamentul, în diverse poziții și culori — cele mai bune, ca „Șosete vărgate“ (45x35 cm) și „Georgie“ (50x50 cm), sunt agățate deasupra televizorului, în verde-lămâie și albastru-pastel. Bobby Artistul se târăște pe podea după o foaie de hârtie A1, apoi mâzgălește un roz strălucitor pe ea cu o pensulă mare DIY, stropind peste tot. Murdărește covorul. Apoi se duce în dormitor să tragă pe nas niște deodorant, pulverizându-l într-unul dintre puloverele cu romburi mai murdare: cel roșu nu a fost spălat deloc. Îngropându-și fața în deodorant și absorbindu-l, așa rece, în plămâni, după trei secunde, Bobby se simte mai în largul lui din nou și plutește înapoi spre camera de zi, iar în mintea lui culorile revin la viață o vreme. Se așază cu picioarele încrucișate în fața lui Georgie, aruncând dintr-odată gene și bentițe albastre și obiecte purpurii pe toată suprafața hârtiei. Georgie e îmbrăcată cu un costum marinăresc albastru cu alb — adesea, își joacă bine rolul de muză, când ea și Bobby Artistul se agită prin oraș în ținute caraghioase, doar ca să cumpere o nouă culoare sau un borcan cu gem de la Lidl. Uneori sunt insultați de necunoscuți cu părul tuns foarte scurt, însă sunt iubiți în Peach House și în cartier — Bobby seamănă puțin cu un

cățeluș somnoros și are tendința de a se îndrăgosti de toată lumea; Georgie seamănă mai mult cu o pisicuță temătoare: îi place să se distreze, dar numai cu persoana potrivită. Adesea o vezi cum stă neîndemânatică la raionul de dulciuri din standul de ziare de pe Longlands Road, cu ochii învârtindu-se în cap ca niște mingi. Bobby Artistul azvârle o pungă de jeleuri de sub fund, adăugând chestii trăsnete feței lui Georgie — rimel țepos, buze mușcate și o bulă ca în benzile desenate ieșindu-i din cap, cu o sirenă înăuntru. Experiența din seara asta îl făcea să se gândească la un ocean — înotând în covor, imaginându-și că soneriile erau pescăruși etc., etc. — și pentru asta dă vina pe costumul marinăresc al lui Georgie. Continuă să tragă deodorant pe nas în timp ce pictează, dar după un timp te obișnuiești cu el, iar Bobby simte în sfârșit cum îl cuprinde oboseala. E atât de distrus. Până și amestecarea unei nuanțe decente de turcoaz pare un efort uriaș, iar mâna și-a pierdut mobilitatea și tenacitatea — de fapt, Georgie arată mai mult ca o pată de culoare cu ochi. Bobby Artistul urlă pe dinăuntru — trezirea din efectul pastilelor de ecstasy e un sentiment foarte dezamăgitor. Cât de îngrozitor e să plutești spre o lume gri, fără strălucire, când tocmai ai venit din țara elfilor veseli. E frustrant și Bobby aruncă „Pata cu ochi“ (58x81 cm) într-o parte, cu dureri de cap din cauza enervării și depresiei. Georgie scoate sunete pițigăiate din când în când, sforăind, iar Bobby se întreabă ce găesc totuși unul la altul — Georgie nu face decât să se ducă la serviciu, să se întoarcă acasă cu toane, să ronțăie câteva dulciuri și să adoarmă, deși arată bine în costum de balerină. Bobby nu face decât să

strobească puțină culoare pe ici pe colo, îmbrăcat într-un pulover cu romburi și să se drogheze. Dar toate gândurile astea negative îl dărâmă — Bobby nu crede în tristețe, el vrea ca toată lumea să se înțeleagă (și să fie într-o doagă) și e mai mult decât tentat să îi dea telefon lui Johnnie și să facă rost de mai multe pastile de ecstasy. Cele mai bune lucrări ale lui Bobby provin din chefuri cu ecstasy, toate colorate, zâmbitoare și demente, deși ajunge uneori să facă dragoste cu pânzele. Bobby Artistul stă lângă fereastră, uitându-se la mașinuțele strălucitoare care bâzâie pe jos, formând numărul de mobil al lui Johnnie, dar sună timp de două minute, iar Johnnie nu răspunde. Johnnie simte telefonul vibrând în șortul Admiral, dar presupune că e Ellen, prietena lui, și oricum, a pus ochii pe niște puști cu un celular destul de bătător la ochi. Dimineața e frig afară și Johnnie își ridică gulerul în timp ce traversează Kedward Avenue și se îndreaptă spre flăcăi. „Ia dați-mi ăla, cretinilor“, latră el, arătând spre Siemensul elegant. După ce ajutorul de șomaj al lui Johnnie s-a terminat acum cinci luni, a devenit hoț liber-profesionist și furnizor cu normă întregă. Când era tânăr, Johnnie obișnuia să umble prin cartier și să pocnească pe oricine se uita la el și, ca majoritatea băieților de vârsta lui, el era Cel Mai Tare. Însă nu e foarte macho sau instabil psihic — de fapt, de când a întâlnit-o pe Ellen, s-a calmat puțin și, de exemplu, îi place să picteze tablouri de doi lei cu Bobby sau să repare ușa care scârțâie a lui Alan Blunt Bulangiu', sau să o ajute pe bunica lui la cumpărături în fiecare joi. Doar că așa stă treaba, la naiba, toată lumea are nevoie de bani. Băieții se uită la el cu cea

mai amenințătoare privire de care sunt în stare, dar își dau seama că s-ar putea să primească o mamă de bătaie. „Vreți să vă bat sau ce?” întreabă el. Băieții nu prea vor. Johnnie îi săcăie în continuare totuși, împingându-i după colț, dându-le câte o palmă din când în când, ca să se distreze. Într-un mod bizar, Johnnie speră ca ei să riposteze — oferindu-i o scuză să își arate cele mai bune mișcări —, dar băieții sunt cam fraieri și nu fac decât să stea pe loc, cam încordați. După un timp, Johnnie ia telefonul scump și 7,18 lire de la băieți, apoi o rupe la fugă înapoi, pe Kedward. La patru dimineața nu prea sunt șanse să fie vreun polițist prin zonă, dar din când în când patrulează pe Cargo Fleet, așa că Johnnie se duce glonț spre Peach House. E agitat — furtul încă îi dă o satisfacție uriașă, iar cele șapte lire ar putea-o face pe Ellen fericită cam șapte minute, dacă, de exemplu, ar cumpăra o pizza sau altceva, mai târziu. Johnnie rânjește, uitându-se în sus la blocul-turn — înainte era de culoarea rahatului de câine și a cerealelor Sugar Puff, dar după anul 2000 primăria a boit toate cele cinci blocuri, iar în acest moment Peach House arată superb, ca o înghețată roz și galbenă deasupra unui răsărit cu dăre zmeurii. În loc să se oprească la lift, Johnnie țâșnește pe scări, pe lângă frigiderul obosit de la 2C, care așteaptă să fie dus la cimitirul frigiderelor, ferindu-se de câte un gunoi din când în când. La etajul trei e o șosetă desperecheată. Între etajele trei și patru e o bucată mușcată de cartof prăjit. Când Johnnie ajunge la etajul patru, e întâmpinat de un nebun care aruncă un tablou în jos pe scări, cu un dispreț deplin.

„Ia zi, Bobby“, zâmbește el, „ce mai faci?“ Bobby Artistul clipește sălbatic la Johnnie, ciufulit, în puloverul său verde cu margine roșie, scrâșnind din dinți. „Ha, ha, ce mai faci? Sunt nervos, nu mai pot picta deloc, știi...“ Scărpinându-se pe gâtul său vânos, Johnnie întoarce capul spre „Pata cu ochi“ (58x81 cm) îndoită, ce aterizează la jumătatea scărilor. Încă udă, Georgie e întinsă pe canapea pe ocean pe hârtie pe scară. „Arată bine“, spune Johnnie, cu sprânceana ridicată. „Doamne, aia e Georgie? Arată de parcă ar fi moartă. Mie unul îmi place.“ Singurul lucru care lipsește din viața lui Johnnie e relaxarea. O sută de pastile băgate în cutia cu vitamine și diverse alte droguri din Clasa A ce se joacă de-a v-ați-ascunselea prin apartament fac din el un tânăr foarte agitat. În plus, faptul că nu are un venit înseamnă că se gândește mereu la următorul furt, și la următorul, și la următorul — Johnnie a renunțat să își mai jefuiască părinții cu trei săptămâni în urmă, după ce a pus mâna pe 30 de lire pentru amfetamină și tot profitul a trebuit să se ducă pe chirie, dar nici măcar asta nu i-a oprit pe administratori să vină, dar Johnnie nu le-a deschis ușa, și în cele din urmă le-a dat banii o săptămână mai târziu, după ce a cotonogit un tinerel care îi datora 70 de lire. Pe lângă asta, e stresat în legătură cu Ellen — sunt împreună de aproape șapte luni și o iubește la nebunie, dar e bolnav iremediabil de gelozie. Dacă nu dă un telefon o zi, i se formează imediat în minte imaginea ei făcând sex cu unul dintre gunoaiile cu care umblă. Dacă sunt la o petrecere, Ellen nu poate vorbi cu un alt bărbat fără ca Johnnie să se supere. Are încredere în ea, dar ceea ce l-a